

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/16/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512201263
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2512201263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudcov JUDr. Daši Kontríkovej a JUDr. Martina Holiča v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zast. splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: T. F., nar. X. Y. XXXX, bytom A. XXX, o 581,99 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo 4. septembra 2014 č. k. 5C/65/2012-35, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu /ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplata 581,99 eur spolu s úrokom z omeškania 13% ročne zo sumy 496,95 eur od 9.12.2006 do zaplata, ako nesplateného zostatku úveru, poskytnutého žalovanej na základe zmluvy k úverovému účtu resp. k číslu zákazníka 1865213175 z 29.11.2004 (ďalej len „úverová zmluva“) právnou predchodkyňou žalobkyne (spoločnosťou VÚB, a. s. Bratislava), ktorú pohľadávku žalobkyňa nadobudla zmluvou o postúpení pohľadávok, uzavretou so svojou predchodkyňou/ a II. žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 261 ods. 3 písm. d/ a § 497 Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 52 ods. 3 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 111, § 524 ods. 1 a 2 a § 588 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a § 52 ods. 2 O. z. v znení účinnom od 1.4.2015; § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy; § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014, teda v znení zákona č. 102/2014 Z. z., ďalej tiež iba „nový zákon o ochrane spotrebiteľa“, skrátene „NZOS“; § 115a ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); ust. § 2 písm. a/ a b/, § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy; vecne dôvodil, že zmluvu o úvere posúdil ako zmluvu úverovú, majúcu však charakter typickej formulárovej spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zmluvy o spotrebiteľskom úvere), ktorej obsah žalovaná ako spotrebiteľka nemohla ovplyvniť a u ktorej je súd povinný ex offio prihliadať na prípadné premlčanie uplatneného práva (na nemožnosť uplatnenia práva žalobkyne voči žalovanej, resp. na oslabenie jej nároku vrátane jeho premlčania, ktoré bráni priznať mu voči spotrebiteľke žalovanej plnenie), pričom pre posúdenie plynutia premlčacej doby aplikoval ustanovenia O. z., pretože s uplatnením Obch. z. je spojená dlhšia premlčacia doba, a preto použitie ustanovení Obch. z. v tomto smere by bolo v neprospech žalovanej, ktorá má postavenie spotrebiteľa. Ďalej dôvodil, že premlčacia lehota je v uvedenom prípade trojročná s počiatkom plynutia odo dňa, keď sa právo mohlo po prvý raz vykonať. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa v konaní nepredložila písomnú výpoveď zmluvy (v žalobe uviedla, že za rozhodujúci dátum pre určenie základnej úrokovej sadzby

NBS resp. ECB žalobkyňa považuje deň 20.12.2005, t. j. deň nasledujúci po dni „dátum výpovede“, tak ako je uvedený vo výpise z účtovných kníh peňažného ústavu; uplatnila si zákonný úrok z omeškania od 9.12.2006 t. j. dňa nasledujúceho po účinnosti postúpenia pohľadávky), súd prvého stupňa mal za rozhodný deň označený žalobkyňou, pokiaľ ide o jej právo resp. právo jej predchodkyne po prvý raz si uplatniť pohľadávku voči žalovanej v konaní pred súdom a uplynutie premĺčacej doby ustálil ku dňu 30.12.2008, žaloba bola súdu doručená až dňa 30.1.2012, z čoho je zrejmé, že žalobkyňa uplatnila právo na súde po uplynutí premĺčacej doby, na ktorú skutočnosť súd z úradnej moci v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. prihliadal, a z tohto dôvodu žalobu zamietol. K písomnému podaniu žalovanej z 2.4.2013, v ktorom uznala dlh, v tom čase už premĺčaný, uviedol, že nemohol priznať tomuto právnomu úkonu účinky predĺženia premĺčacej doby podľa § 110 ods. 1 O. z., nakoľko z prejavu vôle žalovanej žiadnym spôsobom nemožno vyvodíť naplnenie podmienky jej vedomosti o premĺčaní dlhu v čase jeho uznania v zmysle § 558 O. z.. Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O. s. p., vecne plným úspechom žalovanej v konaní, ktorá si však v konaní náhradu trov konania neuplatnila, preto jej náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie len žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny vyhovením žalobe, alternatívne navrhla jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu, spochybňujúc možnosť aplikácie ust. § 5b NZOS (v znení účinnom až od 1. mája 2014), kde (v tomto prípade s odkazom na viaceré články Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež viaceré nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky) treba odmietnuť (ako ústavne nekonformný) výklad zjavne sledovaný i zákonodarcom pri úprave nového zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý aj vo vzťahoch vzniknutých pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 102/2014 Z. z. núti súdy prakticky vyhľadávať dôvody na zamietanie žalôb v spotrebiteľských veciach, takto stavia súd do pozície advokáta dlžníka a neguje i ústavne garantované rovnaké postavenie účastníkov súdnych konaní. Poukázala na skutočnosť, že zo strany žalovanej prišlo k uznaniu pohľadávky žalobkyne (majúc zjavne na mysli podanie žalovanej z 2.4.2013), v dôsledku čoho začala plynúť nová premĺčacia doba priamo zo zákona, keď podľa jej názoru nie je rozhodujúce, či žalovaná v čase uznania o premĺčaní vedela alebo nie a to bez ohľadu na to, či by súd následky uznania posúdil podľa ustanovení O. z. (podľa § 110 ods. 1 vety druhej O. z. by došlo k prerušeniu plynutia premĺčacej doby a začala by plynúť nová 10-ročná premĺčacia doba) alebo Obch. z. (došlo by k plynutiu novej 4-ročnej premĺčacej doby, ktorá ku dňu podania žaloby neuplynula).

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (pretože od rozhodnutia vo veci samej, napadnutého v celom rozsahu, bol závislý i výrok rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu šlo / primárne/ o vec samu, na druhej strane tu ale nebola potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za vecne správny (a námietky odvolateľky tak logicky za nedôvodné).

Predovšetkým totiž odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie súdu prvého stupňa, použitej týmto na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia a urobenej súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku. Takáto argumentácia nevykazovala žiadne skutkové, právne ani logické medzery, takže odvolaciemu súdu by zásadne postačovalo i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa s odvolaním sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.). Len pre nutnosť aspoň stručného vyporiadania sa i s námietkami z odvolania (ktorá je tu inak v každej odvolacích súdmi prejednávaných veci), ako aj pre úplnosť, sa potom žiada doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p.) nasledovné :

Odvolací súd nepovažuje za akceptovateľnú argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej by samotná povaha diskutovaného právneho vzťahu (založeného zmluvou jej predchodkyne a žalovanej) ako tzv. absolútneho obchodu mala privodiť nutnosť posudzovania všetkých okolností takéhoto vzťahu podľa právneho predpisu upravujúceho samotný použitý zmluvný typ (ktorým má byť v tomto prípade Obch. z.).

Podľa § 52 ods. 2 vety tretej O. z. na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Práve odcitované ustanovenie je síce súčasťou základného predpisu občianskeho hmotného práva Slovenskej republiky a to konkrétne piatej hlavy prvej časti zákona, venovanej spotrebiteľským zmluvám (pokiaľ ide o jeho účinnosť) až od 1. apríla 2015 (tu por. čl. II bod 1 a čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 151/2014 Z. z., ďalej tiež len „zákon č. 102“), takýto termín účinnosti bol výsledkom rozhodnutia sa zákonodarcu (Národnej rady Slovenskej republiky, ďalej len „NR SR“) odsunúť účinnosť zákona, prijatého 25. marca 2014 a majúceho v tu diskutovanej časti pôvodne nadobudnúť účinnosť už 12. júna 2014 (tu por. pôvodné znenie zákona č. 102) ďalším zákonom, schváleným 14. mája 2014 (necelé dva mesiace po prijatí novelizovaného zákona), prijímaným primárne za iným účelom (za účelom zmeny zákona o ochrane hospodárskej súťaže, v tejto súv. por. úvod názvu zákona uverejneného 7. júna 2014 pod č. 151 ročníka 2014 Zbierky zákonov Slovenskej republiky) a v časti vyhradenej novelizácii zákona č. 102 sa obmedzujúcim výlučne na zmenu znenia článku XIV pôvodného zákona, obsahujúceho úpravu jeho účinnosti (pričom tu k doplneniu vládneho návrhu zákona o článok novelizujúci zákon č. 102 došlo na základe prílohy uznesenia Ústavnoprávneho výboru NR SR, ďalej len „Úpv“ č. 419 zo 6. mája 2014, odôvodňujúceho potrebu zmeny, o ktorej je reč, konštatovaním, že tu (citované z uznesenia) „ide o spresnenia účinnosti jednotlivých ustanovení vzhľadom na legislatívny proces“, tu napokon por. príslušné dokumenty k parlamentnej tlačí č. 897 na webovom sídle NR SR). Odklad účinnosti zákonného ustanovenia, celkom nepochybne motivovaný záujmom na posilnení ochrany spotrebiteľov, tesne predtým, než toto malo začať regulovať ním upravované vzťahy, však nebol pri posudzovaní problému predostretého v prejednávanej veci tak dôležitým, ako zmysel úpravy (ratio legis), taktiež zanesenej do vládneho návrhu zákona v neskoršom štádiu legislatívneho procesu a odôvodnenej v prílohe uznesenia Úpv č. 391 z 11. marca 2014 (i tu citované z uznesenia) takto : „Výslovne sa ustanovuje, že na všetky právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo s touto zmluvou súvisiace, najmä na vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, sa vždy použijú prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z tohto dôvodu sa bude vždy preferovať priorita OZ, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a to na celý režim právneho vzťahu, aj keby sa na právny režim mohla použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Z toho plynie, že O. z. aj pri posudzovaní otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne.“ (tu por. príslušné dokumenty na webovom sídle NR SR k parlamentnej tlačí č. 820).

Takto koncipovaná úprava je nepochybným vyjadrením požiadavky zákonodarcu, aby súdy aj v právnych vzťahoch vyznačujúcich sa na jednej strane tým špecifikom, že je v nich jednou zmluvnou stranou spotrebiteľ a na strane druhej tým, že sú podraditeľné pod úpravu obchodného práva (najmä Obch. z.), aplikovali prednostne (rozumej na úkor alternatívnej a z podstaty veci odchyľnej úpravy normami obchodného práva) ustanovenia O. z.. Nejde teda o vyradenie obchodného práva ako takého, ale len o to, aby sa na vzťahy s účasťou spotrebiteľa popri normách obchodného práva, ktorých použitie je z povahy veci nutné (pretože O. z. úpravu konkrétnej otázky neobsahuje vôbec, ako je to aj v prípade tu posudzovaného zmluvného typu zmluvy o úvere, upravenej len v Obch. z., ku ktorej O. z. pozná iba inak konštruovanú obdobu v podobe zmluvy o pôžičke) nepoužívali tiež k nim prináležiace doplnkové normy, ktoré pozná jeden i druhý právny predpis (O. z. aj Obch. z., resp. pri záujme na absolútnej presnosti O. z. na jednej a Obch. z. spolu s ďalšími normami obchodného práva na druhej strane), ale tu došlo k uprednostneniu noriem toho prvého.

Práve takáto právna konštrukcia, existujúca tu už aj v čase pristupovania odvolacieho súdu k rozhodovaniu o odvolaní v tejto konkrétnej veci (pre ktorý je - rovnako ako pre súd prvého stupňa - rozhodujúci stav v čase vyhlasovania jeho rozsudku, tu por. § 154 ods. 1 a § 211 ods. 2 O. s. p.), však spôsobovala i nepoužiteľnosť tých záverov, ktorých podstatou bola potreba vzťahnutia na právne vzťahy obdobné tomu z prejednávanej veci úpravy o premlčaní z Obch. z., pretože skoršia judikatúra (vo všetkých prípadoch spadajúca do obdobia pred prijatím vyššie diskutovanej novelizácie NZOS zákonom č. 102 a tým skôr i pred odsunom pôvodne zamýšľaného času účinnosti zákonom č. 151/2004 Z. z.) bola novšou legislatívnou úpravou prekonaná.

Nebol prítom dôvod nepostupovať podľa vyššie priblíženej úpravy, majúcej charakter záväzného interpretačného pravidla pre všetky orgány aplikácie práva (teda v neposlednom rade i pre súdy) a takto i pravidla nie čisto hmotnoprávneho (napriek jeho zakomponovaniu do zákona tradične vnímaného ako súčasť práva hmotného), ak táto v čase rozhodovania odvolacieho súdu bola platnou a účinnou, princíp prezumpcie ústavnosti právnych predpisov tu (odchylným vyjadrením sa Ústavného súdu Slovenskej republiky k otázke súladnosti zákona s ústavou, resp. s medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná) narušený nebol a práve podaný výklad bolo treba považovať i za eurokonformný (v tejto súv. por. najmä čl. 169 ods. 1 a 4 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorej konsolidované znenie bolo publikované pod č. 2010/C83/ 01 Úradného vestníka Európskej únie).

Podľa názoru odvolacieho súdu potom neobstála ani odvolacia námietka žalobkyne, že aplikáciou ust. § 5b NZOS (zaneseného do zákona taktiež zákonom č. 102, i keď v tomto prípade s účinnosťou od 1. mája 2014 a bez posúvania takéhoto času na neskorší, v tejto súv. por. čl. VIII bod 12 a čl. XIV zákona č. 102) i v konaniach začatých pred nadobudnutím jeho účinnosti dochádza k porušeniu zákazu retroaktivity i rovnakého postavenia účastníkov súdneho konania.

Nerovnovážnosť postavenia dodávateľa a spotrebiteľa v konaní vedenom medzi takýmito osobami tu nepochybne je, táto však nie je zásahom do stavu skoršej reálnej rovnováhy, ale pokusom zákonodarcu dostať záväzkom Slovenskej republiky, vyplývajúcim z už vyššie spomínanej Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktorých podstatou je obnoviť, či presnejšie nastoliť rovnováhu, ktorá tu už v čase vstupovania účastníkmi neskoršieho procesnoprávneho vzťahu do vzťahu vedúceho k vzniku sporu a ani neskôr nebol. Faktorom spôsobujúcim nerovnováhu tu okrem ekonomickej sily oboch pomeriavanych subjektov je predovšetkým nerovnosť úrovni ich právneho vedomia (v jednom prípade podnikateľského subjektu, disponujúceho spravidla dostatočným odborným a najmä právnym aparátom, spôsobilým sa postarať primárne o koncipovanie zmlúv, čo do podoby prakticky nanucovaných druhej strane vzťahu a sekundárne i o kvalifikované uplatňovanie prípadných nárokov, v druhom prípade potom spotrebiteľa s nižším stupňom právneho vedomia). Odvolaním namietanú úpravu si potom vynútilo nielen to, čo so spomínanou nízkou úrovňou právneho vedomia spotrebiteľov súvisí, teda to, že neznalosť iných právnych aspektov právneho vzťahu s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou vylučuje tiež možnosť vyjdenia z predpokladu vedomosti spotrebiteľa o tom, čo vôbec premlčanie je (takže nech aj principiálne neznalosť zákona neospravedlňuje, v tomto prípade zákonodarca urobil evidentnú výnimku), ale predovšetkým to, že pohľadávky voči spotrebiteľom na súdoch v nemalom počte prípadov neuplatňujú ich pôvodní zmluvní partneri (skutoční dodávatelia), ale subjekty nadobúdajúce takéto pohľadávky hromadne a zjavne za účelom dosiahnutia zisku, nie až tak výnimočne i za cenu vedomosti o premlčaní pohľadávky a pri jej uplatnení sa prakticky spoliehajúce buď na procesnú pasivitu spotrebiteľa, alebo na spornú interpretáciu právnej úpravy majúcej sa v konkrétnej veci použiť).

Argumentácia z odvolania však i pri námietke údajnou retroaktivitou zamlčovala ten fakt, že v tomto prípade nedochádza k posudzovaniu právneho vzťahu vzniknutého pred účinnosťou novej právnej úpravy podľa takejto úpravy čo do otázok vzniku vzťahu ako takého a práv a povinností do nadobudnutia účinnosti zmeny (kedy by sa dalo súhlasiť s odvolateľkou, žeby už o netolerovateľnú retroaktivitu šlo), ale sa tu mení len zákonom ustanovený mechanizmus pri prihlíadaní na (o. i.) faktor prechodu uplatňovaného práva do polohy tzv. naturálnej obligácie (čiže práva reálne vymožiteľného do polohy práva, ktorému práve takýto atribút chýba). Úspechu postupu podľa § 5b NZOS ide pritom pomerne ľahko zabrániť včasným uplatnením práva (rozumej nevyčkávaním tým, kto má na tom záujem, až na koniec premlčacej doby alebo na čas len krátko takémuto koncu predchádzajúci), pretože v takom prípade tak súd, ako aj práva aspoň elementárne znalý žalovaný možnosť účinného uplatnenia úpravy o premlčaní mať nemôže (a najmä žalovanému tak neostane iné, než sa brániť vecne, teda námietkami proti samotnej podstate uplatneného práva).

Podľa § 110 ods. 1 O. z. ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Písomné podanie žalovanej z 2.4.2013 (č. I. 31) podľa názoru odvolacieho súdu neobsahuje uznanie práva dlžníčkou čo do dôvodu, keďže z neho nie je zrejmy dôvod (kauza) vzniku pohľadávky.

Podľa § 558 O. z. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl. O. z.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť.

Uznaním dlhu však nevzniká nový záväzok. Na základe neho však dochádza k zastaveniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a namiesto nej odo dňa, keď došlo k uznaniu, začne plynúť nová desaťročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1 O. z.). V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel preukázať.

Uznať možno aj premlčaný dlh. Uznávací prejav dlžníka však bude mať právne účinky len vtedy, ak dlžník vedel, že dlh je premlčaný.

Písomné vyjadrenie žalovanej z 2.4.2013 neobsahuje jej vyhlásenie ako dlžníčky, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, preto nešlo usúdiť na nástup vyvrátiteľnej domnienky predpokladanej ustanovením § 558 O. z. (trvania dlhu v čase uznania), ale tiež to, že žalobkyňa nešlo prisvedčiť ani pokiaľ šlo o ňou tvrdené prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatie plynutia doby novej (10-ročnej, v ktorej už právo uplatnené bolo). Zákonná konštrukcia založenia dlhšej než všeobecnej premlčacej doby v dôsledku uznania práva dlžníkom podľa § 110 ods. 1 vety druhej O. z. pracuje (ako na to poukazovala odvolaním aj sama žalobkyňa) s konceptom prerušenia pôvodnej premlčacej doby a založenia (uznaním) behu doby novej, majúcej plynúť odo dňa uznania práva. Takýto koncept vylučuje, aby k uznaniu súladnému s právom a účinkami predpokladanými ustanovením § 110 ods. 1 vety druhej O. z. mohlo prísť až po uplynutí pôvodnej premlčacej doby (keďže sa nemôže prerušiť doba alebo lehota, ktorá už a to márne uplynula). Pokus tvrdiť opak by znamenal zákonom nepredpokladané prinavrátanie skorších záruk vymáhateľnosti práva potom, čo už došlo (v dôsledku nečinnosti veriteľa) k jeho oslabeniu a prechodu práva do polohy tzv. naturálnej obligácie (práva, ktoré síce pôjde splniť dobrovoľne, jeho priznania sa však nepôjde úspešne domôcť v súdnom či jemu obdobnom konaní). Ak by sa tak navyše malo stať na ujmu spotrebiteľa a za cenu zjavného narušenia stavu ním už (hoc aj nevedome) získanej právnej istoty (o tom, že jeho potenciálny procesný súper v spore môže na vymožitelnosť svojich nárokov na súde pre skoršie otáľanie s ich uplatnením zabudnúť), nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že uznanie práva prinášajúce až po uplynutí pôvodnej premlčacej doby lehotu novú treba považovať prinajmenšom za obchádzanie zákona (ak nie aj za priamy rozpor so zákonom).

Pri riadení sa týmito úvahami preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než pred ním už súd prvého stupňa, teda k záveru o beznádejnosti žaloby pre premlčanie ňou uplatneného práva a preto podľa § 219 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (čo sa týkalo aj stručnejšie odôvodneného rozhodnutia o trovách konania, u ktorého sa stav nepriznateľnosti žalovanej akejkolvek náhrady trov prvostupňového konania stal nezvratným po márnom uplynutí lehoty na odvolanie touto účastníčkou).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom (tak ako aj v konaní prvostupňovom) plný úspech zaznamenala žalovaná, keď žalobkyňa s požiadavkou z odvolania neuspela ani len čiastočne. Bola to preto žalovaná, komu vzniklo i právo na náhradu trov odvolacieho konania (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., prvého z nich vymedzujúceho pravidlo podporného použitia ustanovení o trovách konania na súde prvého stupňa aj na odvolacie konanie a druhého naopak zásadu zodpovednosti za výsledok tzv. sporového konania, podľa ktorej plne úspešný účastník má právo na náhradu v konaní mu vzniknutých a na uplatňovanie či obranu práva účelne vynaložených trov). Odvolací súd jej ale náhradu nepriznal a to pre nepodanie návrhu na priznanie náhrady (nutná procesná podmienka podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) i pre neexistenciu žiadnych preukázateľných trov odvolacieho konania, majúcich tejto účastníčke vzniknúť.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.